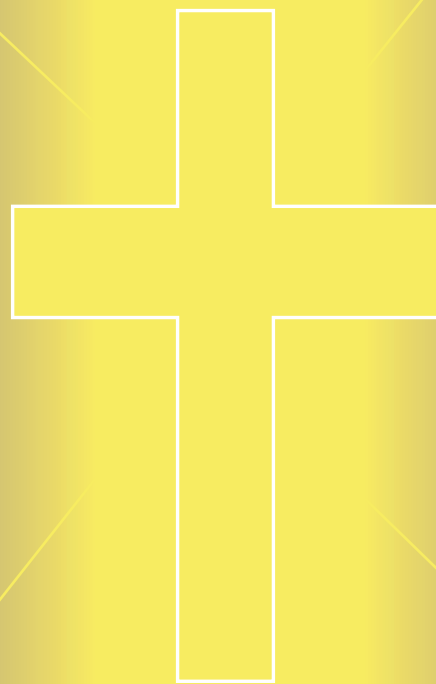

OPISKELIJAN USKO KOETELLAAN

MERJA HAUTANEN

OPISKELIJAN USKO KOETELLAAN

MERJA HAUTANEN

Koetuksissa usko huomataan
kallisarvoisemmaksi kuin katoava
kulta.

OPISKELIJA SARJA:

1. Opiskelijan uskontunnustus
2. Opiskelijan usko koetellaan

© 2024 Merja Hautanen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9480-7

Jatkoa kirjalle Opiskelijan uskontunnustus
Tosikertomuksessa nimet on muutettu ja tarinassa voi esiintyä myös
muuta epätarkkaa kerrontaa henkilöllisyyden suojaamiseksi.

OPISKELIJAN USKO KOETELLAAN

Elokuun viimeisenä päivänä, Ella istui pohjoiseen menevässä junassa katsellen ikkunasta ulos ja todeten, ettei sää ollut enää kovin lämmin. Hän oli pukeutunut mustiin housuihin ja valkoiseen pusakkaan, mutta vaatetus ei suojaisi kylmältä viimalta. Junan ikkunasta näki, kuinka puiden latvat taipuivat tuulessa ja ilma vaikutti kylmemmältä kuin mitä se oli ollut kotoa lähtiessä. Olihan juna tuonut häntä parisataa kilometriä pohjoisemmaksi.

Ella alkoi kerätä junan istuimelta tavaroitaan ja työnsi ne huolellisesti vaaleanpunaiseen repunsa. Sitten hän heitti repun selkäänsä junan vielä edetessä kiskoillaan, nousi istuimeltaan muiden matkustajien tavoin ja alkoi kävellä kohden poistumistietä.

Junan radio alkoi rätistä. ”Ja seuraava asema on Karhala”, selkeä naisääni kuulutti. ”Hetkenen, poistukaa junan oikean puoleisista ovista”, kuuluttaja vielä lisäsi ja sitten radio sulkeutui.

Ella ei tiennyt, mikä häntä odottaisi. Hän ei ollut koskaan aikaisemmin käynyt tässä kaupungissa, eikä tiennyt mihin suuntaan hänen pitäisi asemalta lähteä, tai millä tavalla hän järjestäisi itselleen kyydin metsäiselle sivu-

kylälle, Järvenhelmen puutarhalle. Olisi liian kallista käyttää taksia. Ehkäpä hän voisi kävellä tuon kolmentoista kilometrin matkan harjoittelupaikkaansa, sillä syrjäiselle seudulle ei ollut bussiyhteyksiä.

Karhalan asema

Ettei herättäisi huomiota, Ella poistui junasta mahdollisimman itsevarmasti. Hän oli tottunut varautumaan, koettelemaan kaiken ennen kuin luottaisi keneenkään tuntemattomaan ja olemaan yleensäkin mieluummin liian varovainen kuin luottavainen.

Jo hyvin nuorena hän oli lähtenyt toisten aktiolaisten mukaan kadulle evankelioimaan, ja tuolloinkin hän oli seurannut valppaana ympäristöään. Kulunut vuosi sisäoppilaitoksessa oli auttanut keräämään lisää elämäkokemusta, mutta jokainen eteen tullut tilanne olisi uusi ja erilainen. Olihan hän jo seitsemäntoistavuotias, mutta ehkä sekään ikä ei ollut riittävä, selviytyäkseen kovin suurista haasteista.

Juna joka oli jarruttanut jo hyvän matkaa, pysähtyi lopulta pienen asemarakennuksen eteen. Vanhempi nainen, joka vaikutti koke-neelta matkustajalta, painoi junan ulko-oven vieressä olevaa mustaa nappia. Ovi tuntui olevan jumissa. Hän painoi uudestaan vielä kahdesti, jonka jälkeen ovi vihdoinkin aukesi. Matkustajat alkoivat työntyä junasta ulos ja astelivat määrätietoisesti oikealle, asemaraken-nuksen ohitse vievälle tielle. Ella tunsu epä-varmuutta. Minne suuntaan hänen pitäisi lähteä? Hän näki vanhan naisen lähtevän vasemmalle ja ajatteli lähteä kulkemaan tämän perässä. Eiköhän se ajan kanssa selviäisi, missä kohtaa kaupunkia hän nyt oli, ja miten tulisi jatkaa eteenpäin.

Jo junasta ulos astuessaan, hän oli kiinnittänyt huomiota asemalaiturilla seisovaan hoikkaan, tiukkailmeiseen keski-ikäiseen naiseen, joka vaikutti seuraavan matkustajia haukan katseen tarkkuudella. Joku saalistajako, Ella pohti mie-lessään. Asemalaituri oli oikealla ja tämä oli yksi syy miksi Ella valitsi suunnakseen lähteä vasemmalle, ettei vain vahingossakaan joutuisi tekemisiin kyseisen naisen kanssa. Hänen koke-mattomuutensa ei saisi tulla ilmi, sillä siitä ei seuraisi mitään hyvää.

Ella ei kuitenkaan ehtinyt edetä kuin muuta-man askeleen, kun tiukkailmeinen nainen kes-keytti hänen etenemisensä. ”Hei siellä!” hän huusi Ellalle.

”Minne olet menossa?”

Ella pysähtyi kauhistuneena ja hänen silmänsä laajenivat nähdessään, että nainen tuli juoksu-jalkaa suoraan kohti. Katse oli niin tiukka, ettei Ella uskonut olevan mitään mahdollisuutta paeta tämän tiukan naisen otteesta, joka oli kaikkien matkustajien joukosta seulonut juuri hänet kohteekseen. Hän oli urheilija ja nopea juoksemaan, mutta niin vaikutti olevan tämä nainenkin. Ella ei keksinyt minne tilanteesta

pakenisi, joten hän päätti kuunnella mitä naisella olisi sanottavaa.

”Oletko Ella”, nainen kysyi suorasukaisesti. Ellan hämmästys syveni entisestään. Hänen päässään olevat kootut palapelin palaset sekoit-tuivat täysin. Miten kukaan tällä uudella paik-kakunnalla, saattoi tietää hänen nimensä?

”Olen täällä sitä varten, että isäsi soitti ja kertoi sinun olevan tulossa tällä junalla Kar-halaan”, nainen selitti terävästi.

”Mistä isäni tuntee sinut?” Ella ihmetteli.

Naisen ääni pehmeni hieman. ”Olen Karhalan seurakunnan evankelista ja olen tavannut isäsi. Ajattelin, että tulen suoraan juna-asemalle ta-voittaakseni sinut. Se oli helppoa!” hän naurahhti. ”Katsoin tarkkaan junasta lähteviä ihmisiä ja sinut erotti todella helposti, sillä lähdit eri suun-taan kuin toiset matkustajat”, nainen hymyili voitonriemuisesti.

Ellaa harmitti. Hän oli yrittänyt esiintyä niin varmasti, ettei hänen kokemattomuutensa olisi huomattavissa, mutta nyt hän oli kuitenkin erottunut näyttävästi muista matkustajista. Hän painoi asian mieleensä vastaisen varalle.

”Minulla on auto aseman edessä. Vien sinut meille ja saat tutustua myös mieheeni, Voittoon. Minun nimeni on muuten Vanamo”, nainen esittäytyi kuin puolihuomaamatta. ”Laitan ruokaa, syömme ja menemme sitten myö-hemmin harjoittelupaikkaasi Järvenhelmen puutarhalle. Vien sinut sinne autollani.” Vanamo oli suunnitellut kaiken valmiiksi.

Ehkä kaikki ei mennyt niin kuin Ella oli olet-tanut, jos hän yleensä oli olettanut mitään, mutta ainakin hänen mielessään pyörivät kysy-mykset olivat saaneet vastauksen. Tutustuttuaan Vanamoon ja Voittoon, hänet vietäisiin mää-ränpäähänsä, Järvenhelmen puutarhalle.

2.

Jo pari kuukautta aikaisemmin, Ellan kitara ja uusi polkupyörä oli toimitettu sedän autolla puutarhalle. Hän muisti miten vaikeaa oli ollut löytää oikea puutarha. Lopulta kaupungin laidalla olevasta pienestä kukkapuutarhasta oli neuvottu, että hänen etsimänsä paikka sijaitsi yli kymmenen kilometrin päässä, Vehkalan kylässä.

Ajettuaan useita kilometrejä synkän metsän keskellä luikertelevaa päällystämätöntä, kapeaa hiekkatietä, he olivat lopulta kääntyneet oikealle, Vehkalankylään vievälle tielle. Tämän risteyksen lähetyvillä oli ollut kaksi taloa, ja toisesta talosta Ella oli pysähtynyt kysymään lisää ajo-ohjeita.

Tuo kesäinen päivä palautui nyt hänen mieleensä. Hän oli koputtanut matalan tiilitalon oveen, astunut sisään ja keinutuolissa istuvalta nuorelta mieheltä, jonka hiusraja ulottui huomattavan pitkälle takaraivoon, hän oli saanut tietää että puutarhalle olisi matkaa vielä muutamia kilometrejä.

Sen jälkeen he olivat ylittäneet pienen puron ja jatkaneet matkaansa tietä pitkin, joka mutkaisuudestaan päätellen oli raivattu lehmien laidunpolun mukaisesti. Lopulta he olivat saapuneet keskelle suurta aukeaa, jossa paloivat kasvihuoneiden valot. Näissä kasvihuoneissa kymmenettuhannet taimet odottelivat hoitajaansa.

Ella oli tuolloin tavannut puutarhan johtaja-pariskunnan. Sinä kauniina kesäpäivänä hän oli ollut pukeutuneena siniseen puseroon ja siniriuudulliseen hameeseen. Oliko asuvalinta sittenkään ollut oikea, sillä hän oli tuntenut pariskunnan arvioivan katseen olemuksessaan ja jäänyt epävarmaksi, oliko arvio myönteinen, vai kielteinen.

Ellalle oli kyllä kerrottu, että hän oli liian nuori heidän puutarhalleen, sillä heidän työnsä oli

niin raskasta, että harjoittelijan suositusikä oli yli kaksikymmentä vuotta. Pariskunta oli tästä huolimatta hyväksynyt Ellan puutarhalleen harjoittelijaksi ja niinpä hän oli jättänyt polkupyöränsä ja kitaransa harjoittelijoiden asunnolle. Ne olisivat siellä odottamassa, kun hän loppukesästä saapuisi töihin.

Nyt määräaika oli käsillä. Kysymyksessä oli sisäoppilaitoksen järjestämä, ammattiin valmistava työharjoitteluvuosi, joka oli juuri nyt alkamassa.

Jaana, joka oli ollut hänen tukenaan sisäoppilaitoksessa koko teoriajakson ajan, oli sijoitettu harjoittelupaikkaan Pohjois-Suomeen ja tytöt olivat nyt satojen kilometrien päässä toisistaan. Asuinkaveriksi tulisi täysin tuntematon tyttö, mutta se ei suuresti haitannut, sillä uudessa asuntolassa olisi omat huoneet molemmille tytöille, vain keittiö ja WC-tilat olivat yhteiset.

Ella havahtui mietteistään, kun Vanamo pysäytti autonsa kerrostalon eteen. ”Me asumme Voiton kanssa tässä talossa, toisessa kerroksessa”, hän selitti. ”Tulehan, niin mennään sisälle. Ruoka on valmista tuossa tuokiossa.”

Voiton pitäessä yllä hilpeää tunnelmaa, Vanamo tarjosi Ellalle lupaamansa aterian, ke-säkeittoa. Ella ei ollut tottunut kesäkeittoon, mutta tämä keitto maistui todella hyvältä. Hän olisi saanut jäädä Vanamon luokse yöksikin, mutta tyttö halusi päästä mahdollisimman nopeasti uuteen asuinpaikkaansa. Niinpä ruokailun jälkeen Vanamo ja Voitto kyyditsivät tytön metsäisen taipaleen läpi puutarhalle.

Ennen kuin heidän tiensä erkanivat, Ellalle annettiin tiedote, jossa oli merkittynä kaikki seurakunnan tulevat tilaisuudet kuukauden ajalta.

Kiitettystään kyydistä, Ella lähti tarpomaan aukealle, jota ympäröi kuusi suurta kasvihuonetta. Hän kulki aukean oikeanpuolimmaista reunaa, kohden harjoittelijoiden asuntolaa. Sivusilmälään hän näki Vanamon kääntävän autonsa ja lähtevän takaisin kotiin. Ella kumartui etsimään asuntolan avainta ja löysi sen sovitusta paikasta. Oven lukko naksahi auki. Hän oli jälleen ensimmäisenä paikalla valitsemassa asuinhuonetta.

Molemmat huoneet oli sisustettu valmiiksi. Yleisten tilojen oikealla puolella olevassa huoneessa oli valkoiset huonekalut ja vaaleanpunainen päiväpeite, mutta huoneen ikkunasta puuttuivat näköalat, sillä ikkunan edessä oli näköesteinä suuri kasvihuone.

Vasemman puoleisessa huoneessa taas kalusteet olivat vaatimattomat, tumman vihreä hyllykkö, pöytä, sekä ruskea päiväpeitto, mutta ikkunasta avautui näkymä pihapiiriin ja tielle, sekä tien takana olevaan kauniiseen johtajapariskunnan kartanoon.

Ella tiesi heti, kumpi olisi hänen valintansa. Hänelle maisemakysymykset olivat tärkeämpiä kuin huonekalut. Ella kantoi tavaransa vasemman puoleiseen huoneeseen ja polvistui rukoukseen, siunatakseen edessään olevan harjoitteluvuoden.

Tuire

Vasta seuraavana päivänä Ella sai nähdä harjoittelukaverinsa; noin kaksikymmentävuotias Tuire saapui veljensä kyydillä asuntolaan. Hän oli vaalea ja pienikokoinen hento tyttö, mutta kertoi omistavansa riittävästi voimia tehdäkseen puutarhatöitä.

Vaikka tytöillä oli käytössään omat huoneet, joissa he saivat viettää aikaansa haluamallaan tavalla, niin siitä huolimatta Ellan mieltä painoi epävarmuus siitä, kuinka Tuire suhtautuisi hänen uskoonsa.

”Olen vanhoillislestadiolainen”, Tuire vastasi, Ellan kysyessä hänen näkemystään vapaisten suuntien uskovaisiin.

Vanhasta kokemuksestaan Ella tiesi sen, ettei Tuire voisi pitää häntä uskovaisena, koska hän ei ollut lestadiolainen.

”Äitini on sanonut, että ovat sinun tapaiset kuitenkin erilaisia kuin muut ihmiset”, Tuire jatkoi Ellan yllätykseksi. Tästä lauseesta saattoi päätellä, että Tuire hyväksyi hänet asuintoverikseen.

Tuire aikoi viikonloppuisin käydä kotonaan, joten hänelle sopi mainiosti maisemarajoitteinen huone ja hän arvosti enemmän laadukkaampia huonekaluja sekä sisustusta, kuin maisemaa.

Tehtyään alustavaa tuttavuutta toisiinsa, tytöt lähtivät harjoittelupaikalleen. He saapuivat päärakennuksen aulaan, jossa isäntäväki jo odotteli heitä. Tutustumiskierroksen aikana selvisi, että he tulisivat käsittelemään päivittäin tuhansia kurkun- ja tomaatintaimia. Tässä kasvihuoneessa ei ollut muuta viljelystä, mutta näissä tuotteissa joihin he olivat erikoistuneet, oli puutarha saanut hyvät markkinat. Järvenhelmen puutarhan tuotteet tunnettiin laadukkaina ja tämän vuoksi vaatimukset työjälkeen olivat tiukat, sillä maine ei saanut tahriintua.

Johtajapariskunta vanhimman poikansa kanssa, oli itse mukana työssä ja Pertti niminen poika vilkuili tyttöjä innokkaasti vanhempiansa takaa. Pertti oli hiukan vanhempi kuin Ella, mutta nuorempi kuin Tuire. Johtajan rouva, Leena huomasi poikansa katseen ja tokaisi: ”Sinä pidät sitten näppisi erossa näistä tytöistä!” ”Kunhan vähän katselen”, Pertti naureskeli. ”Onhan ainakin silmänruokaa.”

Työpaikan johtaja Seppo, väänsi keskusradion päälle.

”Meillä on sitten päivittäin keskusradio päällä”, Leena selvensi. ”Se kuuluu jokaisessa kasvihuoneessa.”

Ellan mieli synkkeni eikä Tuirekaan vaikuttanut ilahtuneelta, vaikka kumpikaan ei sanonut mitään. Jos päivästä toiseen kuuntelisi vastaavalaista ohjelmaa, tulisiko usko kestävänsä tämän koetuksen? Uusi ilmapiiri, johon tytöt olivat saapuneet, tulisi asettamaan heidän uskonsa koetukselle.

Iltaisin tytöt tutustuivat uuteen ympäristöönsä. Kahdeksan tunnin työpäivän päätyttyä, he käyttivät paljon aikaa ulkoilemiseen. Tuire oli innokas keskustelemaan ja jutteli niitä näitä, heidän kävellessään Vehkalankylän kapeita teitä, milloin minnekin. Ella taas nautti hiljaisuudesta, tallentaen sisälleen uuden alueen tunnelmia ja olotilaa. Hän ei todellakaan haluaisi elää loppuelämäänsä tällaisessa metsikössä. Ihmeellistä, että näillekin alueille riitti asukkaita ja tuntuivat vielä viihtyvän täällä, hän pohti.

Metsäkämpä

Tuire keskeytti hänen mietteensä. ”Mennäänkö sille metsäkämpälle, josta Leena pari päivää sitten mainitsi?” Hän ehdotti.

”Osaisimmeko me sinne?” Ella epäröi.

”Jos emme osaa, tullaan takaisin”, Tuire ehdotti.

Tytöt löysivät kylätien varrelta pienen polun, jota pitkin he lähtivät tarpomaan syvälle metsään.

”Sen pitäisi olla jossakin tällä suunnalla, reilun kilometrin päässä tiestä”, Tuire muisteli.

Alueelle ei ollut minkäänlaista tietä, mutta polku johdatteli heidät yhä syvemmälle metsään. ”Meidän on kohta pakko kääntyä takaisin, jos ei sitä metsäkämpää ala löytyä”, Ella totesi. ”Alkaa jo hämärtää.”

”Tuolla puiden oksien seassa vilahti jotakin harmaata”, Tuire huudahti. ”Olisiko se siellä?”

He poikkesivat polulta ja lähtivät tarpomaan

edessä häämöttävää kiintopistettä kohden. Heidän tullessaan lähemmäksi, oksien lomasta pilkottava rakennus erottui jo selvemmin. Itse asiassa siellä oli useampia harmaita rakennuksia.

Tytöt pujottautuivat tiheään pensaikon lävitse, metsikön kätköstä avautuvalle aukealle. Oikealla puolella kuului puron solinaa. Kirkas metsäpuro juoksi loivassa risteessä asuinrakennusten editse, tuoden hiljaiseen pihapiiriin raikasta tunnelmaa.

Tuire, joka oli jutellut iloisesti koko kävelymatkan ajan, vaikenä äkisti. Tämä paikka huokui mennyttä aikaa ja siinä oli jotakin hyvin aave- maista, raskasta tunnelmaa. Se oli täysin eristyksessä muusta kylästä.

Metsän keskellä oleva miljöö vaikutti osittain asutulle, kuin asukkaat olisivat vain lähteneet käymään jossain ja kohta palaisivat. Tai kenties he olivat sisällä rakennuksessa ja tulisivat pian kyselemään, millä asioilla kulkijat liikkuiivat. Tosiasiassa asukkaat eivät enää koskaan kumartuisi ammentamaan vettä purosta, tai sulkisi varaston auki jäänyttä ovea.

Leena oli kertonut, että metsämökissä oli asunut kaksi miestä, veljekset ja molemmat olivat päätyneet lähtemään pois maailmasta metsämökin pihapiirissä, oman käden kautta. Oliko heillä ketään elossa olevaa sukulaista huolehtimassa perikunnan asioista, vai miksi rakennukset oli jätetty siihen kuntoon, kuin ne olivat jääneet veljesten epätoivoisena tapahtumapäivänä?

Metsämökin lisäksi aukealla oli varastorakennus, sauna, kaivo ja puusee. Piha-alueen läpi virtaava puro oli varmasti ollut asukkaille hyvin tarpeellinen ja sen raikas solina oli ristiriidassa muuten autioituneen pihapiirin kanssa. Vesi purrossa jatkoi loputonta juoksuaan ja puron matalassa kohdassa saattoi erottaa pohjalla olevat, virtausten puhdistamat kivet.

Tämä oli hyvin omaperäinen ja salamyhkäinen asuinmiljöö keskellä synkkää metsää. Eräällä tavalla niin viehättävä ja kaunis, kaukana kaikes-ta... mutta niin synkkä...

”Lähdetään jo pois”, Ella ehdotti. ”Alkaa jo hämärää ja täällä on aavemaista.” Tytöt katselivat vielä hetken hiljaista pihapiiriä ja kääntyivät sitten lähteäkseen.

He harhailivat vähän aikaa hämärtyneessä metsässä kunnes löysivät tutun polun, jota pitkin he lähtivät kulkemaan puutarhalle.

Eero tutustuu

Muutaman päivän kuluttua tytöt saivat työpaikalleen yllätysvieraan, sillä heidän saapumisensa oli huomioitu ja kylällä asuva poikamies tunsu sisimmässän orastavan toivon. Mies oli pukeutunut parhaimpaan pukuunsa ja kauluspaitaan, pyytäen kasvihuoneen johtajalta Sepol-

ta, että saisi tavata uudet harjoittelijat.

Johtaja tunsu kylällä asuvan poikamiehen ja tiesi hänet tavallaan harmittomaksi. Niinpä hän lupautui viemään miehen kasvihuoneelle tyttöjen luokse, ja poistui kohteliaasti itse paikalta. Siinä kasvihuoneen käytävältä käsin vähän aikaa tyttöjä tarkkailtuaan, vieras päätyi aloittamaan keskustelun Ellan kanssa, joka Tuiren tavoin hätinä edes vilkaisi mieheen vaan keskittyi kiertämään tomaatin latvoja.

Mies rykäisi: ”Minun nimeni on Eero”, hän sanoi. ”Mikä sinun nimesi on?”

”Ella”, vastaus kuului vähäsanaisena.

”Asia on nyt niin”, Eero jatkoi. ”Miten tämän oikein selittäisin?”

Hän mietti hetken ja jatkoi sitten verkkaisesti: ”Olen jo neljäkymmentä vuotias. Minun äitini on jo vanha. Tarvitsisin uuden äidin.”

”Jaa”, tokaisi Ella. ”Minä olen seitsemäntoista vuotias.”

”Kyllä minä tietysti aika vanha sitten jo olen”, mies totesi. Mutta hänen sydämessään syttynyt toivonkipinä ei sammunut kovin helposti.

Johtaja oli mahdollisesti kuunnellut keskustelua huoneen ulkopuolella, sillä nyt hän palasi takaisin. ”Jos annettaisiin tyttöjen jatkaa työtään. Minä voin esitellä sinulle vähän näitä muita huoneita”, johtaja sanoi miehelle ystävällisesti.

4.

Lähestyvä talvi alkoi tehdä tuloaan ja joka puolella lenteli pudonneita, kellastuneita puiden lehtiä. Työpäivän jälkeen Ella tarkasti polkupyöränsä kunnon ja valmistautui lähtemään seurakunnan tilaisuuteen. Hän oli ollut puutarha-harjoittelijana jo puolitoista kuukautta ja kotiutunut uuteen asuinpaikkaansa. Tai paremminkin niin, että tälle alueelle hän ei koskaan tulisi kotiutumaan! Miten kukaan saattoi asua näin ankeassa paikassa, hän huomasi kerta toisensa jälkeen miettivänsä.

Nyt hän ymmärsi myös sen, miksi kyseinen puutarha otti työsuhteeseen vain yli kaksikymmentävuotiaita. Työ oli todella raskasta. Keveimmät laatikot joita nosteltiin useita kertoja tunnissa, painoivat kuusitoista kiloa. Ella oli kuitenkin laitettu vaativampaan työhön, jolloin laatikot painoivat kaksikymmentä kiloa. Lisäksi kasvihuoneiden välillä kuljetettiin isoilla kärryillä yli sadan kilon kuormia. Pahinta oli viedä tällainen kuorma alamäkeen, jolloin oli pakko juosta ja antaa kärryjen viedä mennessään, ettei lastattu kuorma alamäessä kaatuisi. Iltaisin hän tunsikin olevansa loppuun väsynyt, mutta siitä huolimatta hän aina ajoittain lähti pyörällään polkemaan synkkää metsätietä pitkin kaupunkiin. Se oli ainoa tapa, miten hän voisi pitää yhteyttä paikalliseen seurakuntaan, koska alueella ei liikkunut julkisia kulkuneuvoja.

Viikonloppuisin Ella oli niin väsynyt, että heräsi vasta kolmelta iltapäivällä ja oli herätessään edelleen väsynyt. Väsymys painoi nytkin päälle, mutta siitä huolimatta hän halusi lähteä tänään seurakuntaan. Pertti sattui kulkemaan pihamaan poikki ja näki Ellan tarkastavan polkupyöränsä

matkaa varten.

”Minne sinä olet lähdössä?” Pertti huusi Ellalle. ”Seurakuntaan ja ajattelin käydä samalla kaupungilla ruokaostoksilla”, Ella vastasi.

”Sitten ei kyllä ole tehnyt tarpeeksi töitä, jos vielä jaksaa ajaa polkupyörällä kaupunkiin ja takaisin”, Pertti teki oman arvionsa tilanteesta.

”Miten muuten voisinkin päästä seurakuntaan, kun täältä ei kulje busseja”, Ella kysyi ihmetellen.

Siihen Pertti ei osannut vastata, sillä hänellä itsellään oli auto, jolla ajeli tuon tuostakin kaupungille.

Ella nousi pyöränsä selkään ja matka alkoi. Oli totta, että palattuaan matkalta, kesti pitkään ennen kuin sykkeet tasoittuivat. Yli kahdenkymmenen kilometrin pyöräily raskaan työpäivän päätteeksi, saattoi todellakin olla liikaa. Mutta jos hän ei ollenkaan tapaisi toisia uskovia, kestäisikö hänen uskonsa?

Tämän kaupungin seurakunta oli pieni ja ilmapiirissä oli jotakin taistelun tuntua. Ehkä sisäisiä ristiriitoja, Ella pohti. Hän ei osannut tuntemuksiaan tarkemmin kuvailla, mutta ilmapiiri poikkesi hänen aiemmista kokemuksistaan. Raamatun opetus oli kuitenkin tässäkin seurakunnassa hyvää ja mieleen painuvaa. Näitä Ella mietti pyöräillessään autiota metsätietä kaupungille.

Yöllinen matka

Myöhään samana iltana seurakunnan tilaisuuden päätyttyä, Ella aloitti kotimatkinsa.

Lokakuinen ilta yllätti pyöräilijän pimeydellään ja Ella ehti jo katua, että oli lähtenyt tälle matkalle. Kylmä viima puhalsi vasten kasvoja, sormenpäitä paleli ja kämmenet puristivat kylmästä jäykkinä pyörän ohjaustankoa.

Hän ajoi kaupungin läpi, jossa katuvalot antoivat riittävästi valoa kevyenliikenteen väylällä liikkuvalla kulkijalle. Varsinainen koettelu olikin vasta edessäpäin, sillä käännetyssä sivukylälle vievälle tielle, ympärille laskeutui täysi pimeys. Asfaltoitu tie loppui ja voimakas töyssy vavahdutti polkupyörää. Sen jälkeen pyörän alta alkoi sinkoilla lukuisia irtokiviä ja sitten... kuoppa, toinen kuoppa. Ellan matka kapealla hiekkatiellä synkän metsikön läpi, oli alkanut.

Hän ajoi nyt suoraan erämaan suuntaan. Pyörässä oleva lamppu valaisi niukasti edessä avautuvaa metsätietä. Tien molemmin puolin kasvoi korkeita havupuita ja metsikön kätköistä kuului lukuisia ääniä, joihin ei päivällä olisi kiinnittänyt edes huomiota. Olivatko nuo sammakoita? Mikä lintu tuo oli? Mikä mahtoi olla tuo, joka juuri nyt liikkui oikealla puolella puiden lomassa? Ehkä jokin eläin? Täytyi olla useitakin eläimiä, koska erilaisia ääniä oli niin paljon. Oksan rasahdus aivan läheltä! Mikä se oli? Metsäpuron lorinaa. Kuulostipa se kauniille näin pimeässä. Puro lorisii samaan tapaan kuin päivälläkin, pimeydestä välittämättä. Jostain syystä metsä tuntui olevan täynnä elämää, vaikka lähestyttiin jo puolta yötä. Petoeläimet liikkuvat yöllä! Oli siellä joitain lintujakin. Mikä lintu tähän aikaan lentelee, pöllö? Lepakoita!!!

Kauhun kangistamat aivot järkyttyivät vieläkin enemmän, kun yksinäinen auto ajoi ohitse. Kyseisellä tiellä ei juuri ollut muita liikkujia päivälläkään ja yön lähestyessä sitäkin vähemmän. Mutta nyt jokin auto lähestyi takaa, tuli kohdalle ja ohitti Ellan. Auton valokeilassa pystyi tunnistamaan ohittamansa kohteen. Kaikesta päätellen sieltä huomioitiin, että puolen yön lähestyessä nuori nainen ajoi yksin pimeää metsätietä.

Ohitettuaan Ellan, auto alkoi hidastaa vauhtiaan. Jarruvalot paloivat antaen merkkiä siitä,

että autoilija harkitsi pysähtymistä. Vaikutti siltä, että sieltä tarkkailtiin takaa lähetyvän pyörän valoja.

Ella oli valppaana. Mitä hän tekisi? Mitä mahdollisuuksia hänellä olisi täällä keskellä syöpimeää erämaata? Nopeasti hän sammutti pyöränsä lyhdyn ja hidasti vauhtiaan. Jos häntä ei nähtäisi, ei häntä myöskään voisi paikallistaa.

Entä, jos autoilija kuitenkin pysähtyisi, mitä hän sitten tekisi? Pyörä tien reunaan ja hän juoksisi metsään, niin Ella päätti. Hän ei jäisi kyselemään millä asioilla muukalainen liikkui. Suunnitelma oli nyt valmiina, joten hän tarkkasi edessään hidastavaa autoa.

Harhautus saattoi toimia, sillä sammutettuaan pyöränsä valon, autoilija ehkä arveli hänen kääntyneen jollekin metsäpolulle. Ei kannattanut tuhlata enempää aikaa sellaiseen, mikä ei enää ollut näkyvissä ja niinpä kuljettaja lisäsi vauhtiaan, häviten mutkan taakse.

Enää Ella ei uskaltanut sytyttää pyöränsä lyhtyä, vaan jatkoi matkaansa täydessä pimeydessä, kuunnellen metsän ääniä. Yhtäkkiä pelko ja kauhu saivat hänestä täyden otteen. Hän arvioi olinpaikkaansa ja sijaintiaan, tajuten olevansa noin puolivälissä metsätietä. Hän voisi kääntyä takaisin ja ajaa kylälle toista tietä, joka olisi jonkin verran pidempi kuin tämä reitti. Jos hän taas jatkaisi suoraan eteenpäin, matkaa olisi jäljellä enää kuusi kilometriä.

Mutta hän ei pystynyt jatkamaan matkaansa enää kumpaankaan suuntaan. Pyörän vauhti hidastui ja lopulta pysähtyi. Ella oli jähmettynyt paikoilleen. Kauhun lamaannuttamana hän huusi Jeesusta avuksi!

Silloin hän kuuli sisäisen, hiljaisen äänen: ”Katso ylöspäin!”

Kehotusta totellen Ella nosti katseensa tummalle yötaivaalle ja silloin hän yllättyi! Vaikka sysipimeä metsä ympäröi hänet joka puolelta, niin taivas oli tähtikirkas, ja jostakin tuolta tähtien takaa tuli vahva tietoisuus: ”Isä Taivaassa seuraa tätäkin matkaa.”

*”Nyt oli metsässä jotakin hyvin pahaenteistä.
Olisiko kenelläkään metsurilla noin vahvat
keuhkot?*

*Kunto oli sen verran vahva, että polkupyörä kiisi
eteenpäin melkoista vauhtia. Kouristavasta pelosta
huolimatta Ella eteni viistosti äänen suuntaan ja
saapui pian siihen kohtaan josta vihellys oli
kuulunut. Taakseen katsomatta hän jatkoi
polkemistaan varmistamatta, seurasiko häntä
kukaan. Se selviäisi sitten, jos joku saisi hänet
kiinni. Nyt oli vain keskityttävä siihen, että pyörä
kulki täyttä vauhtia.”*

Tositapahtumiin perustuva tarina vie lukijansa
keskelle jännittäviä hetkiä. Kirja on Opiskelijan
uskontunnustus -kirjan jatko-osa.

